

Mening kun kunde blive en betydningsløs »Andedam«, der umuligt kunde drage Verdenstrafiken til sig, vilde et vestjysk Havneanlæg paa det paa-pegede Sted og med den foreslaaede Forbindelseskanal i Ryggen kunne blive de nordtyske Handelsstæder en farlig Medbejler.

Han havde nu taget den heroiske Beslutning selv at gøre det første Skridt til en Forsoning med Per. Han havde sagt til sig selv, at han, som i sin Tid havde udsat sit Liv for Fædrelandets Skyld og ofret det to Ribben og et Stykke af sin Lever, skulde vel ikke betænke sig paa at tilsætte en Smule Stolthed i en Sag, der galdt Landets Velfærd. Endnu havde han alligevel ikke kunnet faa sig til ligefrem at søge Per og tilbyde ham sin Bistand. Det pinte ham bestandig lidt at mindes det udfordrende Ord, hvormed Per (hvad denne iøvrig selv forlængst havde glemt) ved hint skæbnesvangre Sammenstød paa hans Kontor havde profeteret, at naar de næste Gang mødtes, vilde det være Obersten, der søgte ham. Men det gjorde ikke Per ringere i hans Øjne, at han allerede dengang — toogtyve Aar gammel — saa klart havde forstaaet sin egen Betydning.

Per anede intet om denne nye og store Triumf, der saaledes forberedtes ham. Tanken paa Obersten fyldte ham endog med en vis Uro, naar han sad derhjemme paa Hotellet og syslede med sine Tegninger. Der var saa et, saa et andet i deres